

Great Plains: เขตที่ราบอันกว้างใหญ่

เขตที่ราบอันกว้างใหญ่ มีลักษณะภูมิประเทศเป็นทุ่งหญ้ากึ่งแห้งถึงแห้ง เรียกรวมกันว่าเขตควายป่า (Bison Region) และทะเลทรายอันกว้างใหญ่ของอเมริกา (Great American Desert) เขตที่ราบแห่งนี้เป็นเขตชายแดนสุดท้าย (last frontier) ของประเทศสหรัฐอเมริกา มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในประวัติศาสตร์การตั้งถิ่นฐานของพวกโคบาล (Cowboy) และชาวนาอเมริกัน ตลอดจนการต่อสู้แย่งชิงแผ่นดินระหว่างชาวผิวขาวกับชาวอเมริกันอินเดียนหรืออินเดียนแดงเจ้าของถิ่นเดิม

แผนที่แสดงอาณาบริเวณที่ราบอันกว้างใหญ่

เขตที่ราบอันกว้างใหญ่อยู่ทางภาคตะวันตกกลาง (Midwest) ของทวีปอเมริกาเหนือ ครอบคลุมพื้นที่บางส่วนของมลรัฐเท็กซัสทางใต้ของสหรัฐอเมริกา ไปจนถึงทางเหนือของประเทศแคนาดา และด้านตะวันออกของเทือกเขาร็อกกี (Rocky Mountains) ไปจนถึงกลุ่มแม่น้ำมิสซูรี (Missouri) มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ ๑ ใน ๓ ของสหรัฐอเมริกา ประกอบไปด้วยมลรัฐต่างๆ ถึง ๑๐ มลรัฐ ได้แก่ เท็กซัส (Texas) นิวเม็กซิโก (New Mexico) โอคลาโฮมา (Oklahoma) แคนซัส (Kansas) โคโรลาโด (Colorado) เนแบรสกา (Nebraska) ไวโอมิง (Wyoming) เซาท์ดาโกตา (South Dakota) นอร์ทดาโกตา (North Dakota) และมอนแทนา (Montana)

ในช่วงครึ่งแรกของคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ ชาวผิวขาวจากภาคตะวันออกที่เดินทางด้วยเกวียนประทุน เพื่อไปตั้งถิ่นฐานที่ดินแดนแคลิฟอร์เนียทางชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก ต้องรีบเดินทางข้ามเขตที่ราบอันกว้างใหญ่ไปให้เร็วที่สุด เพราะมีแต่ความแห้งแล้งกันดาร และยังต้องเผชิญกับการโจมตีของพวกอินเดียนแดงเผ่าต่างๆ ดังที่ถ่ายทอดไว้ในเพลงพื้นบ้านและกวีนิพนธ์ประเภทลำนำนิทาน (ballad) เช่น **Sweet Betsy from Pike** ที่เล่าถึงความลำบากยากแค้น ความอด

อยากหิวโหย และภัยจากพวกอินเดียนแดงที่นักบุกเบิกหนุ่มสาวคู่หนึ่งต้องเผชิญ ขณะเดินทางข้ามเขตที่ราบอันกว้างใหญ่ที่มีแต่ทุ่งหญ้าสุดลูกหูลูกตาไปยังแคลิฟอร์เนีย

ก่อนครึ่งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 19 เขตที่ราบอันกว้างใหญ่มีแต่อินเดียนแดงกว่า 30 เผ่าอาศัยอยู่ อาทิ เผ่าซิว (Sioux) เผ่าไชแอน (Cheyenne)* และเผ่าอาปาเช (Apache) เนื่องจากในตอนแรกรัฐบาลสหรัฐอเมริกา มีนโยบายที่จะกันเขตที่ราบแห้งแล้งกันดารแห่งนี้ไว้เป็นเขตสงวนของพวกอินเดียนแดง อินเดียนแดงเหล่านี้เรียกรวมๆ ว่า “อินเดียนแดงที่ราบ” (Plains Indians) มีจำนวนเท่ากับ ๒ ใน ๓ ของอินเดียนแดงทั้งหมดในสหรัฐอเมริกา อินเดียนแดงที่ราบดำรงชีวิตด้วยการล่าควายป่าซึ่งมีอยู่มากมายในเขตนี้มาเป็นอาหารและเครื่องนุ่งห่ม ชาวผิวขาวกลุ่มแรกที่เข้าไปหาประโยชน์ในดินแดนแถบนี้คือพรานป่าที่เข้าไปล่าสัตว์เพื่อเอาหนังไปขาย และพวกโคบาลจากภาคใต้ที่มาด่อนควายป่าไปขายตามเมืองใหญ่ๆ ทางภาคตะวันออก เมื่อมีทางรถไฟตัดผ่านเข้าไปในเขตที่ราบอันกว้างใหญ่ ควายป่าก็ยิ่งถูกฆ่าตายเป็นจำนวนมาก เพื่อเอาหนังซึ่งมีราคาดีไปขาย จนถึงกับการตั้งบริษัทล่าหนังควายป่าซึ่งทำรายได้มหาศาลขึ้นใน ค.ศ. ๑๘๗๑ ควายป่าจึงหมดไปจากเขตที่ราบแห่งนี้อย่างรวดเร็ว ประมาณกันว่าควายป่าถูกฆ่าไปไม่ต่ำกว่าปีละ ๑ ล้านตัวระหว่าง ค.ศ. ๑๘๗๑-๑๘๗๔ โดยรัฐบาลสหรัฐอเมริกาไม่คิดที่จะห้ามปราม เพราะรู้ว่าควายป่ามีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของพวกอินเดียนแดงมาก หากควายป่าหมดไปจากดินแดนแถบนี้พวกอินเดียนแดงก็จะต้องอดตาย หรือมิฉะนั้นก็จะต้องเพาะปลูกเป็นหลักแหล่งในที่ที่ทำการที่รัฐบาลอเมริกาจัดไว้ให้ ควายป่าจำนวนมหาศาลที่เคย फैนพ่านอยู่ทั่วไปในทุ่งกว้างของที่ราบแห่งนี้จึงถูกทำลายจนเกือบสูญพันธุ์ ทั้งนี้ใน ค.ศ. ๑๘๖๕ ควายป่าในแถบนี้ยังมีอยู่ประมาณ ๑๕ ล้านตัว แต่เมื่อถึง ค.ศ. ๑๘๘๖ กลับเหลืออยู่เพียง ๖๐๐ ตัว และมีฝูงวัวที่ชาวผิวขาวด่อนเข้าไปเลี้ยงในแถบนี้เข้ามาแทนที่

ทุกปีพวกโคบาลจะด่อนฝูงวัวจากมลรัฐเท็กซัสขึ้นเหนือไปเลี้ยงตามทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ไพศาลของมลรัฐโคโลราโด ไวโอมิง มอนแทนา นอร์ทดาโคตา และเซาท์ดาโคตา ทำให้เกิด “อาณาจักรปศุสัตว์” (Cattle Kingdom) ซึ่งรุ่งเรืองมากระหว่าง ค.ศ. ๑๘๗๐ -๑๘๘๐ ในเขตที่ราบอันกว้างใหญ่ พวกโคบาลใช้ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ในเขตที่ราบแห่งนี้ ซึ่งพวกเขาเรียกว่า เรนจ์ (range) เป็นที่ทำมาหากินและที่พำนัก ตลอดจนประกอบกิจกรรมต่างๆ ในยามว่าง คำว่า เรนจ์ จึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของตำนานตะวันตกที่ติดตรึงใจคนจำนวนมาก และยังเป็นคำที่คุ้นหูในเพลงของพวกโคบาลตะวันตก เช่น เพลงชื่อ **Home on the Range**

หลังจากที่เดินทางภาคตะวันออกและภาคตะวันตกแถบชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกมีผู้จับจองไปหมดแล้ว ล้อเกวียนของผู้อพยพก็เริ่มเคลื่อนเข้ามาในเขตที่ราบอันกว้างใหญ่ที่ยังรกร้างว่างเปล่า โดยมีความฝันแบบอเมริกัน (American Dream)* ว่าตนจะสามารถสร้างเนื้อสร้างตัวในชายแดนตะวันตกแห่งนี้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อรัฐบาลของประธานาธิบดีเอเบรามาแฮม ลิงคอล์น (Abraham Lincoln ค.ศ. ๑๘๖๑-๑๘๖๕)* ออกกฎหมายการตั้งถิ่นฐาน (Homestead Act)* ใน ค.ศ. ๑๘๖๒

อนุญาตให้ชาวผิวขาวอายุไม่ต่ำกว่า ๒๑ ปีบริบูรณ์จับจองที่ดินที่ยังไม่มีใครบุกเบิกในเขตที่ราบอันกว้างใหญ่แบบให้เปล่ารายละ ๔๐๐ ไร่ (๑๖๐ เอเคอร์) โดยมีเงื่อนไขว่าต้องเข้าไปตั้งรกรากพัฒนาที่ดินที่ตนจับจองไว้เป็นเวลา ๕ ปี ทั้งนี้เพื่อเร่งให้ผู้คนไปตั้งถิ่นฐานในเขตนี้ และผลักดันให้อินเดียนแดงเผ่าต่างๆ อพยพออกไป นอกจากนี้ ในปีเดียวกันนี้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาออกกฎหมายบัญญัติทางรถไฟสายแปซิฟิก (Pacific Railroad Act) ให้สัมปทานบริษัทรถไฟยูเนียนแปซิฟิก (Union Pacific Railroad Company)* และบริษัทรถไฟเซนทรัลแปซิฟิก (Central Pacific Railroad Company)* สร้างทางรถไฟสายข้ามทวีปเชื่อมภาคตะวันออกกับภาคตะวันตกของสหรัฐอเมริกา ในการนี้บริษัทรถไฟยูเนียนแปซิฟิกต้องสร้างทางรถไฟจากมลรัฐเนแบรสกาผ่านเข้าไปในเขตที่ราบอันกว้างใหญ่ไปยังมลรัฐยูทาห์ บรรจบกับทางรถไฟที่บริษัทรถไฟสายเซนทรัลแปซิฟิกสร้างมาจากมลรัฐแคลิฟอร์เนีย จึงเกิดการขยายตัวไปทางตะวันตกขนานใหญ่ ทำให้นโยบายการตั้งถิ่นฐานของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาและการกำจัดพวกอินเดียนแดงให้หมดไปจากเขตที่ราบอันกว้างใหญ่บรรลุผลอย่างรวดเร็ว ดินแดนในทวีปอเมริกาเหนือทั้งหมดตั้งแต่ชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกทางตะวันออก ไปจนจรดชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกทางตะวันตก จึงตกเป็นของชาวผิวขาว ทั้งนี้ชาวอเมริกันส่วนใหญ่คิดว่าเป็นไปตามลิขิตของพระเป็นเจ้า (Manifest Destiny) ที่กำหนดให้พวกตนเข้ายึดครองทวีปอเมริกาเหนือจากพวกอินเดียนแดงเจ้าของถิ่นเดิม

ช่วงแรกพวกชาวนาที่เข้าไปบุกเบิกที่ดินในเขตที่ราบอันกว้างใหญ่ ไม่เพียงแต่ต้องต่อสู้กับความขาดแคลน ความแห้งแล้งกันดาร และภัยธรรมชาติ ยังต้องต่อสู้กับพวกอินเดียนแดงด้วย โดยส่วนใหญ่เกิดจากการที่ชาวผิวขาวละเมิดข้อตกลงบุกเบิกเข้าไปในเขตสงวนของพวกอินเดียนแดงระหว่าง ค.ศ. ๑๘๖๕-๑๘๗๔ พวกอินเดียนแดงต้องรบกับชาวผิวขาวถึง ๒๐๐ กว่าครั้ง แต่สุดท้ายก็ต้องพ่ายแพ้อย่างราบคาบ ถูกกวาดต้อนไปอยู่ในเขตสงวนในบริเวณที่แห้งแล้งกันดารที่สุดของเขตที่ราบอันกว้างใหญ่จนหมด

นอกจากนี้ พวกชาวนายังต้องต่อสู้กับเหล่าโคบาลที่ดื้อนฝูงวัวเข้าไปเหยียบย่ำไร่นา จนในที่สุดพวกชาวนาต้องทำร้ายลวดหนามในที่ดินของตน ประกอบกับพายุหิมะและความแห้งแล้งที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งระหว่าง ค.ศ. ๑๘๘๕-๑๘๘๖ ทำให้วัวทั้งหมดในแถบนี้ล้มตายไปถึงร้อยละ ๘๕ เจ้าของวัวจึงต้องซื้อที่ดินในเขตที่ราบอันกว้างใหญ่ไว้ใช้เลี้ยงวัวที่เหลือ โดยทำร้ายลวดหนามล้อมฝูงวัวไว้ในที่ของตน เป็นเหตุให้เหล่าโคบาลไม่อาจต้อนวัวไปเลี้ยงตามที่ต่างๆ ในเขตที่ราบอันกว้างใหญ่อย่างเสรีได้อีกต่อไปนับตั้งแต่ ค.ศ. ๑๘๘๐ และวิถีชีวิตชายแดน (Frontier Life)* ยุคตะวันตกแดนเถื่อน (Wild West) ที่เต็มไปด้วยสีสันก็ต้องสิ้นสุดลง

พื้นที่ส่วนใหญ่ของเขตที่ราบอันกว้างใหญ่เป็นหินดินดาน หินปูน และหินทราย ในฤดูหนาวอากาศหนาวจัดอุณหภูมิลดต่ำกว่า ๔.๕ องศาเซลเซียส แต่เมื่อถึงฤดูร้อนอุณหภูมิกลับสูงถึงกว่า ๓๘ องศาเซลเซียส อากาศแปรปรวน มีพายุทอร์เนโด (Tornado) เกิดขึ้นเนืองๆ ในฤดูร้อนอาคารบ้านเรือนในเขตนี้จึงต้องมีห้องใต้ดินไว้หลบภัยจากพายุทอร์เนโดที่เต็มไปด้วยอันตราย

นอกจากนี้ น้ำยังเป็นสิ่งหายาก เพราะแม่น้ำซึ่งมีอยู่เพียงไม่กี่สายในเขตนี้ส่วนใหญ่มีขนาดเล็ก น้ำยังไม่ค่อยมีต้นไม้อ และมีฝนตกน้อย มีภัยแล้งและแมลงศัตรูพืชเช่นด้งแตนมาทำลายพืชผลเป็นประจำ ชาวนาในเขตนี้นอกจากล่าหาญแล้วจึงต้องทรหดอดทนเป็นพิเศษด้วย ดังนั้นในช่วงครึ่งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ ขณะที่ชาวผิวขาวจากภาคตะวันออกหลังไหลเข้าไปตั้งถิ่นฐานในเขตนี้ไม่ขาดสาย ก็พบว่ามิชชาวผิวขาวจำนวนไม่น้อยกว่ากันที่เข้าไปบุกเบิกอยู่ก่อนแล้ว ทนความเร้นแค้นไม่ไหวต้องอพยพกลับมาหางานทำตามเมืองใหญ่ๆทางภาคตะวันออกอีกครั้งหนึ่ง

ในทศวรรษที่ ๑๙๓๐ อันเป็นยุคที่เกิดเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ (Great Depression)* สหรัฐอเมริกาและทั่วโลก ในเขตที่ราบอันกว้างใหญ่ก็เกิดภัยแล้งอย่างรุนแรง ทำให้ชาวนาส่วนใหญ่ในเขตนี้ต้องละทิ้งไร่นาของตน เพราะที่ราบแห่งนี้กลายเป็น**ทุ่งฝุ่น (Dust Bowl)*** ขนาดมหึมา ลมพายุหอบเอาฝุ่นจากเขตนี้กระจายไปไกลถึงเมืองบอสตัน (Boston)* และกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. (Washington D.C.) ทางชายฝั่งตะวันออก ซึ่งอยู่ห่างจากเขตนี้ถึง ๓,๐๐๐ กิโลเมตร

หลังภัยธรรมชาติครั้งนั้นมีการนำเทคโนโลยีการเกษตรสมัยใหม่มาใช้พลิกฟื้นดินในเขตที่ราบอันกว้างใหญ่ และนำข้าวสาลีพันธุ์ที่ให้ผลผลิตสูงและเจริญเติบโตได้ดีในภูมิอากาศแถบนี้มาปลูกแทนพันธุ์เก่า ปัจจุบันที่ราบแห่งนี้ทั้งในเขตสหรัฐอเมริกาและแคนาดาจึงกลายเป็นแหล่งผลิตข้าวสาลีและพื้นที่เลี้ยงสัตว์ที่สำคัญแห่งหนึ่ง นอกจากนี้ยังแหล่งทรัพยากรถ่านหิน น้ำมัน แก๊สธรรมชาติ และแร่ต่างๆ ที่ราบอันกว้างใหญ่ไพศาลแห่งนี้จึงกลายเป็นเขตที่มีอนาคตสดใสทางด้านเศรษฐกิจ.

(กุลวดี มกราภิรมย์)